

# KLYTEPAD



## Technische gegevens

### Afstand

-11,5 km (ingekort: 8,7 km)

### Wegbedekking

- Bijna volledig verharde weg.
- Goed berijdbaar met kinderwagen

### Parking

- Op het Pater Amaat Vynckelein (let op de blauwe zone!)

### Wegaanduiding

- Bij wegverandering: zeshoekig wandelpadbord

### Website

- [www.klytepad.jouwweb.be](http://www.klytepad.jouwweb.be)



## Inleiding

Vóór de opkomst van de industrie was Zedelgem een landbouwgemeente. Een groot gedeelte van die landelijke sfeer is tot op heden bewaard gebleven. Deze wandeling brengt ons doorheen dit gebied, langs tal van boerderijen, tussen de velden en weilanden, doorkruist door sloten en beken. Die vruchtbare landbouwgrond bestaat in veel gevallen uit zware grond, die in het West-Vlaams "klyte" genoemd wordt.

Het pad brengt ons ook door de wijk "Klythoek" en zijn omgeving, zodat de naam van "KLYTEPAD" voor het grijpen lag.



## Beschrijving van de wandelweg

De wandeling begint aan de Sint-Laurentiuskerk.



Deze kerk, waarvan de oorsprong terugklimt tot in de 12de eeuw, is een afzonderlijk bezoek waard. Toen stond hier een Romaans kerkje van welke nu nog de unieke Romaanse doopvont bewaard is. Drie friezen zijn afgeboord met legenden van Sint-Nicolaas van Myra aan wie ze is toegewijd.

De gotische toren, waarvan de top van het kruis bijna 34 m boven grondniveau komt, is afkomstig van de tweede kerk, die gotisch van stijl was en gebouwd werd in de 14<sup>de</sup> eeuw.

Het schip werd echter in 1847 afgebroken om een ruimer kerkgebouw in neostijl, op te trekken. Dit was naar een

ontwerp van de provinciale architect Pieter Buyck. De datum, die boven de ingangsdeur is aangebracht, verwijst naar die verbouwing.

In de toren speelde eind 2007 de “Vreugdebeiaard” zijn eerste melodieën. Deze werd bekostigd door verschillende gulle parochianen.

Rond de kerk zien we het oude kerkhof, dat afgesloten is door ineen geweven linden, die in 1914 - onder impuls van pastoor Frederik Ronse - werden aangeplant. Daartussen stonden de standers voor de beelden van de jaarlijkse Sint-Laurentiusomwegang. Deze omwegang vindt plaats op de eerste zondag na 10 augustus, het feest van Sint-Laurentius, ofwel op de feestdag zelf, als die op een zondag valt.

Zijn voorspraak wordt ingeroepen tegen besmettelijke ziekten, pokken en tyfus, allerlei huidziekten, nagelgaten, oogziekten en blindheid naar ziel en lichaam.

Stap nu in de richting van de Snellegemsestraat en sla dan rechtsaf. Langs deze open Plaatsbeek treffen we een kalligrafisch kunstwerk “Geef mij een plaats om te staan en ik zal de aarde bewegen” aan.

In 2007 werd een nieuw gemeentelijk administratief centrum in gebruik genomen. Kort erna, in juli, sloeg het noodlot toe. Na een stortvloed trad de beek buiten haar oevers, zette de omgeving blank en liepen de kelders van dit gebouw volledig vol water.



Het voormalige en losstaande gemeentehuis werd in het voorjaar 2016 afgebroken. Op die vrijgekomen ruimte en aansluitend werd het “Sociaal Huis” opgetrokken. Het werd in 2018 betrokken.

Het geboortehuis van de roemrijke zoeaaf Pater Amaat Vyncke moest in 1959 plaats maken bij de aanleg van de straat, die rechts naar het “marktplein” loopt.

Snellegemsestraat wordt Groenestraat. Het huis met nummer 18 was op het einde van de 19de eeuw het eerste postkantoor van ons dorp. Een meldenswaardig detail is dat de eerste postmeester een vrouw was.

Voordat we aan de volgende straat aankomen, treffen we nog het resultaat aan van de schoolstrijd tussen de liberalen en de katholieken rond 1900. Toen stonden twee jongensscholen oog in oog met elkaar. De gemeenteschool werd opgericht in 1878 naar de plannen van de reeds vermelde architect Pieter Buyck, die eerder al instond voor de kerkuitbreiding. Deze school hield echter op te bestaan in 1974, net vóór zijn



naam "Dorp" draagt. Naast de toegangspoort vind je twee herinneringsplaten. De bronzen werd in 1955 aangebracht, de kunststoffen in 2005, toen de school respectievelijk 50 en 100 jaar bestond.

Augustus 1999 verlieten de laatste "frères" hun klooster. In dit kloostergedeelte vestigde zich de landelijke kinderopvang de "Stekelbees".

Eind 1993 werd net naast deze school de bekende herberg met de toepasselijke naam "Oud Gemeentehuis" gesloopt.

We moeten hier rechtsaf de Berkenhagestraat volgen. Na honderd meter nemen we - voorbij het grote gebouw - rechts het smalle wegje: de Cassierswegel.



Dit opvallende huis werd opgetrokken door dokter Renaat Adriaens, een geboren Zedelgemnaar (°14 nov. 1855), die vanaf 1883 dokter was en er overleed op 16 september 1900.

Na zijn dood werd een Brusselaar, Joseph Cassier, de nieuwe eigenaar (tot 1919). Hij kon het zich toen veroorloven om in ons dorp te komen rentenieren, want zijn vrouw was immers superrijk.

Tot eind 1997 was hier de rijkswachtkazerne, vanaf 2000 betreft de Zedelgemse politie dit gebouw.

Langs dit kleine straatje was sinds 1931 de dorpsmidse gelegen waar vroeger menig paard beslagen werd.

We belanden in de Burgemeester Joseph Lievensstraat, gaan rechtdoor en volgen de kromming naar links, richting de molen.



Dit is de enige overgebleven molen op onze deelgemeente. De huidige stenen molenromp, die beschermd is als monument, werd gebouwd omstreeks 1866, ter vervanging van een houten standaardmolen, die daar al in de 16de eeuw stond. In 1953 werd hij van zijn wieken ontdaan. De mechanische maalderij werd dan aangedreven door een zeldzame monocilindermotor van de Zedelgemse werkhuizen Leon Claeys. Deze motor kan nog steeds werken.

Tijdens de eerste wereldoorlog werd de molenaarsknecht neergeschoten door de Duitsers. Hij werd er ten onrechte van verdacht seinen te geven en toen ze hem riepen om naar

beneden te komen, gaf hij geen gehoor aan hun oproep, omdat hij doof was.

Langs de grote inrijpoort konden de karren tot binnen het gebouw rijden om er hun graanoogst af te laden.

Let op de verspreiding van de boerderijgebouwen rond het centrale erf. Boer en rund slapen onder één dak, afzonderlijk staan de schuur, de paardenstal en de varkenshokken. Deze bouwwijze heeft als "voordeel" dat niet alles vernietigd wordt bij het uitbreken van een brand. Dat is ook de reden waarom de molen aan de andere kant van de weg is gelegen.

We bereiken opnieuw de Berkenhagestraat en volgen deze rechtsaf. Weldra bemerken we links een nieuwe woonwijk, de Westhille, en daar tegenover, verscholen achter het bosje en de rij nieuwbouwhuizen, liggen de lagergelegen weilanden, "de Pilsse" genaamd. Het kreeg in de volksmond de naam "Vorte Hond", omdat in deze moerassige grond wel eens een hond verdween. Het gebied zou ontstaan zijn door kleiwinning (= klyte!) bij de bouw van de kerk in de 19<sup>de</sup> eeuw. Dit kleine terrein van slechts een halve hectare groot is echter een zeer waardevol natuurdomein. Daarom wordt het nu beheerd door de plaatselijke natuurvereniging en kunnen de salamanders en kikkers er zich probleemloos voortplanten.



Rechts bemerken we een wijkkapel, toegewijd aan O.L.V. van de Vrede. Ze werd bekostigd en gebouwd door de bewoners van de Berkenhagestraat in het Mariale jaar 1954. Deze datum is terug te vinden door het omrekenen van de rode Romeinse cijfers van het chronogram achteraan in de kapel.

Opvallend is de plotse wegversmalling ter hoogte van de Hollevoordestraat. Tot eind 1951 liep de tramlijn Brugge - Zedelgem - Leke hierlangs. Na het uitbreken van de sporen werd de vrijgekomen ruimte vóór de Hollevoordestraat aangewend om de straat te verbreden. Verderop werd de spoorbedding opnieuw in landbouwgrond herschapen.

We draaien linksaf de Hollevoordestraat in. Eigenaardige vaststelling: rechts zie je akkers en links boerderijen. Alhoewel..., alle landbouwactiviteiten zijn er langzaam uitgedoofd. Het eerste hof heette eertijds "Wilgenhof", omdat de vroegere boerderij omringd was door meer dan honderd wilgen.

Omdat langs het pad talrijke knotwilgen voorkomen, weiden we daarover even uit. Treur vooral niet als je een kaal geknotte tronk ziet: het is van levensbelang dat deze om de 6 à 8 jaar geknot wordt, anders worden de takken te zwaar en zou het gewicht zijn holle stam kunnen openscheuren. Knotwilgen zijn natuurlijke waterpompen, die ook dienst doen als oeverversterking voor sloten en beken. Onder de schaduw van de takken ontwikkelen de waterplanten zich langzamer, zodat sloten minder vlug dichtgroeien en het onderhoud ervan zo minder werk vraagt.

De knotwilgen bieden eveneens beschutting tegen zon, regen en wind voor het vee en sieren beter het landschap dan roestige platen. Met de energiecrisis is de economische waarde van de takken als brandhout opnieuw gestegen. Maar de oudere tronken hebben eveneens een biologische waarde. Het is een leefgemeenschap op zichzelf voor allerlei planten, mossen, insecten en vogels.



Na die groene uitleg mag je niet nalaten je even om te draaien. Naast een blik op de dorpskom vallen vooral de wegdeinende pylonen op die het landschap overheersen.

Dicht bijeen krijgen we nu de drie verbouwde boerderijen, die nauwkeurig in elkaar verweven zijn. De middelste staat precies gedrongen tussen zijn grotere broers. Waarschijnlijk was die woning oorspronkelijk een knechtenwoning bij het volgende hof. Deze laatste hoeve is ongetwijfeld de oudste en was eertijds omwald door een brede gracht. Vandaar dat het de naam "Klare Wal" kreeg. Eigenlijk had dit erf "het Stegelgoed" moeten heten, een benaming die we aantreffen in 1770.

Een wal werd oorspronkelijk ook gebruikt om er de houten pekelvaten tijdens de zomermaanden in te plaatsen om ze zo van de pekels te ontdoen en te beletten dat deze zouden drogen en krimpen.

We stappen rechtdoor en dwarsen de gevaarlijke Brugsestraat, in de volksmond "t Aertrycs Cassytje". Deze kaarsrechte verbinding tussen de deelgemeente Aartrijke en de wijk Zuidwege kwam pas in 1854 tot stand.

We vervolgen langs de Lijsterstraat, die eertijds als Lijskensstraat bekend stond.

Links kan je af en toe de toren van de Sint-Elooiskerk waarnemen. De Sint-Elooisparochie is de jongste parochie van onze gemeente, ze werd pas in 1938 opgericht. Hier en daar worden in dit wandelgedeelte deze parochiegrenzen overschreden.

Aan de Kruishillestraat kiezen we rechtsaf en keren vandaag bewust onze rug naar de nabijgelegen industrie toe.

Dit is één van de hoogste punten van deze vlakke tocht, wat bewijst dat de naam "hille" of hoogte terecht gekozen werd. Deze hogere ligging merken we het best, als we ter hoogte van het eerstvolgende kruispunt met de Hollevoordestraat achter ons kijken.

Hier is het even opletten, want de vermoeide voeten kunnen de uitgestippelde weg wat inkorten.

Wie de **verkorte** weg verkiest, slaat rechtsaf om na 150 m de Weytebroekstraat te nemen.

De eerste woning rechts is een kleinere hoeve waarvan de grote stallen los van de woning staan.

Op het einde van deze straat belanden we in de Wolfstraat, die we rechtsaf volgen. *(Hier komt de grotere omloop van links.)*

Wie het **volledige** "Klytepad" volgt, slaat linksaf richting Veldegem.

Verscholen in deze groene omgeving, vond in 1967 de Deense kunstenaar Steffen Christensen de rust, stilte en inspiratie om er abstracte sculpturen en beelden te creëren. Hij betreft er de tweede woonst langs de private weg (nr. 14).

Vóór ons in de verte valt een hoge GSM-antennemast op. Daar vlakbij was de in 1932 opgerichte zuivelfabriek Sint-Laurentius gevestigd. Deze was vooral belangrijk voor de boterproductie. De enorme boterberg en fusies van melkerijen hebben rond 1990 een einde gemaakt aan deze bedrijvigheid.

In deze landbouwstreek tref je tevens heel wat serres aan. Ze laten toe om op een beperkte grondoppervlakte intensief landbouw- of sierproducten te telen. Op die manier kan een dergelijk bedrijf leefbaar blijven.

Onderweg merkte je vast dat de ambachtelijke bedrijven in deze omgeving heel wat van de landbouwgronden inpalmde. Vandaag de dag stimuleert de gemeente de aanleg van groenschermen bij industriegebouwen om de "landschapsvervuiling" tegen te gaan.



Weldra gaat het lichtjes bergaf naar de "vallei" van de Moubek, die we dwarsen. Meteen zijn we op de deelgemeente Veldegem.

Sla aan de Kronemolenstraat rechtsaf. Deze benaming ontstond door samentrekking van de herbergnaam "Gouden Croone" en de bijstaande molen tot "Kronemolen".

Dat dieren heel belangrijk zijn in deze landelijke streek, getuigt de naam "Veulenhoeve". Tot voor kort werd de stal er jaarlijks met een eenheid uitgebreid.

Stap na 200 m andermaal rechtsaf de Wolfstraat in.

Zo zien we opnieuw de snelstromende MoubEEK en komen we weer op het grondgebied Zedelgem. Meteen klimmen we naar het hoogste punt van onze wandeling: 21 m boven zeeniveau. Bij het einde bocht je mee naar rechts.

Neem hier rustig de tijd en geniet ten volle van de stille, landelijke omgeving.

Links vóór je komt het Litterveldbos in zicht. Vooraleer de familie van Caloen de Basseghem er in de 19<sup>de</sup> eeuw een kasteel bouwde en errond een park aanlegde, was het Litterveld een oud heide- en veengebied.

Van aan het hoekhuis liep de vroegere gemeentegrens met Aartrijke dwars door het erf, zodat het huis in Zedelgem stond en de schuur in Aartrijke.

Op het einde, aan de T-splitsing, blijven we rechtsaf de Wolfstraat volgen.

Om te vermijden dat deze straat als doorgangsweg voor auto's wordt gebruikt, werd links een zogenaamde tractorsluis aangebracht. Dit is een wegversmalling in combinatie met een betonverhoging in het midden van de weg.

We zijn halfweg onze wandeling.

De grote hoeve links verderop, heet de "Berckenhaegehoeve", dit omdat deze straat eertijds Berkenhagestraat heette. Het gaat hier opnieuw om een verspreide bebouwing rond een centraal erf.

*Wie het verkorte wandelpad volgde, komt aan de Weytebroekstraat van rechts.*

Dichtbij ligt de Brugsestraat, waar rechts de vernieuwde hoeve "'t Zwaanhof" staat. Deze benaming is ontleend aan de herbergnaam van een verdwenen café aan de overzijde: "'t Zwaantje". Later noemde men de hele wijk "Zwaanhoek".

We gaan een vijftigtal meter naar links, steken dan weer de drukke Brugsestraat over en volgen de weg, die ons naar de Klythoek brengt.

Bemerk aan de linkerkant van deze straat nog twee vroegere boerderijen. De tweede is meer het type van een langgevelhoeve: de meest economische bouwtrant voor kleinere bedrijven. Vóór Wereldoorlog I was dit ook een landelijk café, dat toepasselijk "'t Wegstekertje" heette.



Direct na de bocht stroomt, links van de weg, de Plaatsebeek die je zag bij het begin van de wandeling tussen kerk en gemeentehuis.

Bij de kleinere wegwakromming, nemen we het smalle paadje. Voor wie het ingekorte wandelpad volgt, is dit halfweg de tocht.

Deze wijk heet terecht de Klythoek, want hier vinden we nog de zware, onbewerkbare kleigrond terug. Vandaar dat veel landbouwgrond als weiland werd aangelegd.

De sloot die we dwarsen, is de "Scheebeek", die even verder zal vloeien in de voornoemde Plaatsebeek.

We bereiken een asfaltweg, het Koevoetveld, en stappen rechtdoor.



De laatste woning langs deze weg is de "Baillieushoeve", zo genoemd naar de oudst gekende eigenaars van dit hof en de omringende landerijen: de familie Baillieu.

Bemerk de vlakbij gelegen dierendrinkvijver.

Aan de asfaltweg, de Faliestraat, kiezen we rechts. "Falie" is een driehoekige, meestal zwarte hoofddoek, die kruisgewijze over de borst gespannen werd om op de rug toegeknoopt te

worden. Mogelijks heeft dit niets te maken met de straatnaam, maar ligt de familie Fallie aan de oorsprong.

Iets verder houden we even halt bij de veldkapel toegewijd aan O.L.V. der Zeven Smarten. Ze werd in 1902 opgericht door Hendrik Maertens en zijn zuster Theresia.



We nemen de eerstvolgende straat naar links. Deze heet heel toepasselijk Populierendreef. Hierlangs en ook verderop treffen we een andere typische boom uit de streek aan, nl. de populier of "achtkant". Je vermoedt nooit waar de naam achtkant vandaan komt. Deze werd in de volksmond gegeven aan twee soorten populieren, waarvan de jonge schoten gewoonlijk "acht kanten" of neggen hebben. Even nazien! Populieren houden eveneens van vochtige gronden en groeien zeer vlug. De duizenden stijve blaadjes ritselen dag en nacht, ook al is er bijna geen wind. Rond mei-juni zien we de zaadjes van deze bomen wegvliegen, in lichte

pluisjes gehuld en over de velden trekkend als propjes watten. Dit is een truc om niet onder de eigen schaduw terecht te komen.

Je loopt hier precies tussen de twee kerktorens van de Aartrijkse Sint-Andreaskerk en de Zedelgemse Sint-Laurentiuskerk door.

De groep huizen aan de rechterzijde, een heel eind van de weg afgelegen, vormt de wijk Clabouterie. De naam is afgeleid van "clabout", wat houten kom betekent. Woonden daar misschien Zedelgemse claboutmakers? Men spreekt ook in de streek over de "Claboutermannekes" of dwergenvolk, doch dit is wellicht meer een legende. Je kiest dus zelf maar!

De hoeve links, iets van de straat verwijderd, heet het "Lindenhof" omwille van de beide linden, die naar aloud gebruik naast de toegangsweg werden geplaatst. Blijkbaar zouden de felle oppervlakkige wortels van deze bomen zorgen voor een stevige ondergrond, zodat de wielen van uitzwenkende karren geen putten rijden. Dit is eveneens een oude hoeve, maar kijk naar de eigenaardige plaatsing van de schuur en stallingen tegenover het woonhuis.

Even verder, voorbij de laatste hoeve, naast een toegangsweg tot een andere verderop gelegen boerderij, dwars je de Engelstraatbeek. Rechts is die te zien, maar links is ze onvindbaar: ze werd immers ingekokerd.

Op het einde krijgt dezelfde baan twee verschillende straatnamen: links Brugse Heirweg, rechts Diksmuidse Heirweg. Het straffe is dat Brugge aan je rechterkant en Diksmuide aan je linkerkant ligt. We danken deze ludieke combinatie aan de vroegere gemeentegrens van Aartrijke en Zedelgem waarbij na de fusie de straatnamen behouden bleven.

We draaien rechtsaf.

Neem veiligheidshalve het fietspad aan de overzijde van de baan, maar wees attent voor de fietsers.

Deze weg was - zoals de naam laat vermoeden - een Romeinse heirbaan, die voor een rechtstreekse verbinding tussen Boulogne en Aardenburg, via Diksmuide en Brugge, zorgde.

Iets vóór de Zabekestraat dwarsen we de Zabbeek, die de voornoemde Engelstraatbeek zal opnemen.

Alle beken die we gedurende de wandeling hebben gezien, ontspringen ergens op de hellingen rond Aartrijke en Wijnendale. Ze vloeien verder naar Brugge toe. Zo voorzagen ze de Brugse reien, die oorspronkelijk natuurlijke waterlopen waren, van water.

Intussen heb je zeker al de deinende bossen van Vloethemveld opgemerkt. Het grootste stuk (185 ha) werd ingepalmd door het Ministerie van Landsverdediging en deed, tot eind 1994, dienst als munitiedepot. Vandaag is het Agentschap voor Natuur en Bos de eigenaar. De geschiedenis ervan klimt op tot bij graaf Gwijde van Dampierre die in 1296 het gebied schonk aan het Sint-Janshospitaal van Brugge. Later werd het overgedragen aan de C.O.O. van Brugge, naderhand omgevormd in O.C.M.W.

Sinds 1770 startte men met de bebossing van het gebied tot 1882. Deze prachtige bossen en dreven zijn zeker een afzonderlijke uitstap waard.

Het bos werd eind 2008 uitgebreid met een geboortebos en kort erna met een “Kom op tegen kanker”-bos. Om de groene zone compleet te maken werd in 2011 een speelbos aangelegd. Dit gebeurde in samenspraak met leerlingen van twee lagere scholen uit de omgeving. In 2016 waren de bomen voldoende volgroeid om het open te stellen, maar intussen zijn die kinderen jonge mannen en vrouwen geworden en wellicht zullen het hun kinderen zijn die komen spelen in dit bos.

Hierdoor bedraagt de totale bosoppervlakte nu 330 ha.



In schril contrast doemt rechts, midden in het veld, een betonnen bunker op. Het is een vuurhal die sinds 2015 als trainingscentrum voor de brandbestrijding fungeert. Zo kan tactiek en techniek in een “warme omgeving” ingeoeft worden en reële situaties maximaal gesimuleerd worden.

Het sluit aan bij het grote complex, het “Kwartier Kapitein Stevens”. Dit was oorspronkelijk een school voor Nederlandstalige kandidaat-beroeps-onderofficieren. Jaarlijks kwamen hier - en dit sedert 1951 - zowat 80 jongeren studeren om hun eerste militaire strepen te verdienen. De kazerne werd in 1925 opgericht, oorspronkelijk als huisvesting voor het personeel van het munitiedepot. In 1934 kreeg het kwartier de naam Kapitein Stevens, een in 1915 te Gravelle (Fr.) gesneuvelde officier. Latere verbouwingen zorgden o.a. voor nieuwe slaapgelegenheden, een keukeninrichting en een sportzaal. De witte, hoge mast maakte deel uit van het militaire telefonienetwerk.

In 2007 stopten deze militaire activiteiten en kreeg de kazerne een bestemmingswijziging: provinciaal opleidingscentrum voor veiligheidsdiensten. Men probeert er eveneens zoveel mogelijk realistische situaties na te bootsen o.m. in een “simulatiestraat” op een van de binnenpleinen.

*Wie nog niet vermoeid is, kan aan de eerstkomende dreef de geplande tocht met 5 km verlengen door vanaf hier de borden van het "Heirwegpad" te volgen.*

Van de grote hoeve "Noordweghe hof", die we vlakbij aantreffen, werd de wijknaam "Noortweghe" pas in de negentiende eeuw gekoppeld aan die hofstede. Het erf behoorde, net als het Vloethemveld, toe aan het Sint-Janshospitaal van Brugge.

Vanaf het begin van de 16<sup>de</sup> eeuw was er sprake van het hoekhuis aan de overzijde: "De Blauwe Kroon". Het werd volledig verbouwd.

Juist voorbij de vroegere militaire spoorweg nemen we rechts de asfaltwandelweg. Deze spoorweg werd in 1922 aangelegd en zorgde voor de bevoorrading van het munitiepark, waarvan hoger sprake. Na de sluiting van het munitiedepot was deze spoorweg overbodig. In 2000 kocht de provincie deze 5,5 km lange lijn aan, brak de sporen op en richtte ze in als wandel- en fietspad. Hierdoor zijn de twee bosgebieden Vloethemveld en Merkenveld, via deze “trage weg”, de Vloethemveldzate, met mekaar verbonden.

Links van deze weg werden enkele percelen landbouwgrond aangekocht door het gemeentebestuur om in 2015 als “volkstuintjes” in te richten. Het kreeg de naam “De Doorn” verwijzend naar een in 1990 gesloopte



herberg langs de Diksmuidse Heirweg vlakbij die locatie. Naast de 30 tuintjes, die ecologisch onderhouden worden, werd een bijenhal geplaatst, een fruitboomgaard met schapenbegrazing en een natuurzone met poelen aangelegd.

In de directe omgeving werd in 2010 een perceel korte omloophout als energiegewas aangeplant. Iets verder vind je er alle uitleg over op het informatiepaneel. Kortom een uitgebreide site, die zowel van ecologisch als van sociaal belang is.



Maar we kuieren rustig tussen de velden en hebben oog enerzijds voor het dorp met zijn kerktoren en anderzijds voor de hoger gelegen Diksmuidse Heirweg.

Wie tijdens onze tocht nog het liefdeslied van de mannelijke krekels niet heeft gehoord of van de vele veldbloemen niet heeft genoten, krijgt in deze stille omgeving een laatste kans daartoe.

Aan het kruispunt gaan we rechtsaf, d.i. de Snellegemsestraat. De nieuwbouw woning aan de overzijde was plaatselijk het best bekend met zijn droomnaam "In 't

Goê Leven".

We ontmoeten een tweede keer de Zabbeek die ondertussen wat is verbreed. Dit is tevens het laagstgelegen punt van onze trip (10 m boven zeeniveau).

De wijk Wellewaarde dankt zijn naam aan de zeer oude, maar verdwenen straatbenaming "Wellewaerdestraat". Deze straat was achter de wijk gelegen.

Herberg en straatnaam de Mote zijn een herinnering aan de thans verdwenen landerij, die vlakbij gesitueerd was. "Motestick" en "de Mote" kwamen immers reeds voor op een oude omloper van 1674, zodat de nieuwe wijknaam er terecht naar verwijst.

Het her aanleggen van de dorpsstraat in 1995 leverde enkele merkwaardige, archeologische vondsten op uit de 15<sup>de</sup> tot de 18<sup>de</sup> eeuw, o.m. munten, aardewerk, gespen. De Zedelgemse heemkring bewaart deze zorgvuldig.



Bij de kerk bemerken we nog het monument van de gesneuvelden dat enkele jaren terug hier een "nieuwe rustplaats" vond.

Ook het H. Hartbeeld van Geert Breemersch, in 1928 opgericht ter gelegenheid van het gouden priesterjubileum van Pastoor Ronse, verdient onze aandacht.

Zonder het te beseffen, zijn we terug aan ons vertrekpunt. Als je blaren op de voeten of pijnlijke benen hebt, dan kan je nog even proberen bij Sint-Laurentius soelaas te vinden. Als je genoten hebt van de tocht, dan moet je hem nog eens overdoen, maar kies dan misschien een ander jaargetijde.

Tot weerziens !

Freddy Slabbinck

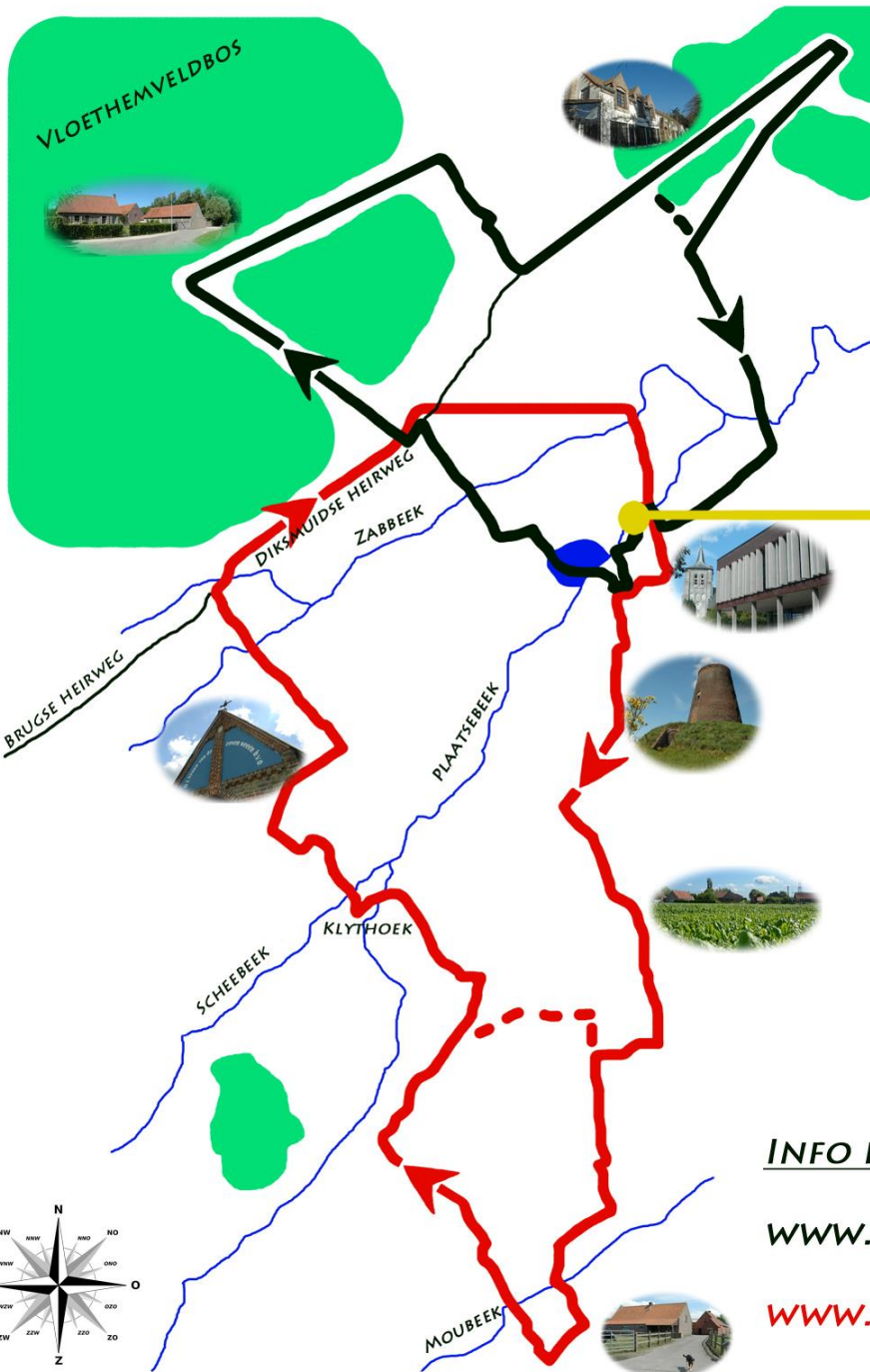
K.W.B. Zedelgem.

Grasmaand 1981, met herwerkingen in 1991, 2000, 2019 en 2021.

*Bemerking: Het Heirwegpad en het Klytepad hebben dezelfde start- en eindplaats en werden kort na elkaar uitgewerkt. Om, voor deze wandelroutes, dubbele teksten te vermijden, werd voor ieder wandelpad telkens andere en aanvullende informatie geschreven.*

*Lees daarom de beide infoteksten.*

# HEIRWEGPAD KLYTEPAD



## INITIATIEF:



MET DANK AAN:

Zedelgem

## LEGENDE:

STARTPUNT A/D KERK

HEIRWEGPAD: 8,5 KM

-- INGEKORT: 7 KM

KLYTEPAD: 11,5 KM

-- INGEKORT: 8,7 KM

WEGAANDUIDING:

**P** P. A. VYNCKEPLEIN



## INFO EN BROCHURES:

[WWW.HEIRWEGPAD.JOUWWEB.BE](http://WWW.HEIRWEGPAD.JOUWWEB.BE)

[WWW.KLYTEPAD.JOUWWEB.BE](http://WWW.KLYTEPAD.JOUWWEB.BE)